

LAKIALOITE 163/2000 vp

Laki tuloverolain 93 §:n muuttamisesta

Eduskunnalle

Tuloverolakia muutettiin vuonna 1998 niin, että matkakulujen 3 000 markan omavastuuosuutta pienennetään, mikäli henkilö on saanut laissa mainittuja työttömyys- tai koulutusetuuksia. Uudistus oli merkittävä vain osan vuotta työtä saaville henkilöille. Tuloverolain 93 §:n 4 momenttiin lisättiin lailla (1170/1998) säännös, jonka mukaan, jos verovelvollinen on verovuoden aikana saanut työttömyysturvalain (602/1984) mukaista työttömyyspäivärahaa, työmarkkinatuesta annetun lain (1542/1993) mukaista työmarkkinatukea, työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain (763/1990) mukaista koulutustukea, työllisyyslain (275/1987) ja sen nojalla annetuissa säännöksissä tarkoitettua työharjoittelutukea, pitkäaikaistyöttömien omaehtoisen opiskelun tukemisesta annetun lain (709/1997) mukaista etuutta tai työttömien omaehtoisen opiskelun tukemisesta annetussa laissa (1402/1997) tarkoitettua koulutuspäivärahaa, hänen matkakustannusvähennyksen 3 000 markan suuruista omavastuuosuuttaan pienennetään 270 markalla jokaiselta täydeltä korvauskuukaudelta. Omavastuuosuus on kuitenkin vähintään 540 markkaa. Täyteen korvauskuukauteen katsotaan kuuluvan 21,5:tä korvauspäivää vastaava määrä. Säännöstä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1999 toimitettavassa verotuksessa.

Vaikka lakimuutos oli oikeansuuntainen, se ei helpottanut niiden työttömien tilannetta, joilla on oikeus työmarkkinatukeen mutta joille ei tar-

veharkinnan takia sitä makseta. Ongelmallisena on edelleen pidettävä seuraavaa tilannetta: Pitkäaikaistyötön, joka on työttömänä työnhakijana työvoimatoimistossa, on pudonnut ansiosidonnaisen työttömyysturvan piiristä. Hän ei saa myöskään työmarkkinatukea puolison tulojen ylitettyä tarveharkinnan tulorajan. Kun hän saa pienipalkkaisen puolen vuoden työpaikan, niin nykyisen lain mukaan hänen matkakulujensa verovähennyksen omavastuu on 3 000 markkaa. Jos hänen puolisonsa tulot olisivat pienemmät niin, että hän saisi työmarkkinatukea vaikka vähäisemmänkin määrän, hänen matkakulujensa omavastuu ko. tapauksessa olisi noin 1 500 markkaa. Ylimenevät matkakulut hän voisi vähentää verotuksessa.

Edellä mainitussa asiassa on kysymys yhdestä ylimääräisestä työnteon vastaanottamisen kynnyksestä. Siinä on kysymys myös epätasa-puolisesta kohtelusta. Eihän puolison tuloilla pitäisi kaiken järjen mukaan olla mitään vaikutusta toisen puolison matkakustannusten vähennykseen, mutta tässä tapauksessa nykyisen lain mukaan on. Kansalaisten yhdenvertaisuuden ja kannustavuuden takia matkakulujen omavastuun osittamisen tulee koskea myös niitä henkilöitä, jotka ovat oikeutettuja työmarkkinatukeen mutta eivät sitä tarveharkinnan takia saa.

Edellä olevan perusteella ehdotamme,

että eduskunta hyväksyy seuraavan lakiehdotuksen:

Laki

tuloverolain 93 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

lisätään 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/1992) 93 §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 1170/1998 ja 468/2000, uusi 5 momentti seuraavasti:

93 §

Asumnon ja työpaikan väliset matkakustannukset

Sinä aikana, jona verovelvollinen täyttää työmarkkinatuen saamisen edellytykset, mutta ei ole verovuoden aikana saanut työmarkkinatuesta annetun lain mukaista työmarkkinatukea lain

24 §:n mukaisen tarveharkinnan johdosta, hänen omavastuuosuuttaan pienennetään 270 markalla jokaiselta kalenterikuukaudelta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2001. Lakia sovelletaan ensimmäisen ker-
ran vuodelta 2001 toimitettavassa verotuksessa.

Helsingissä 27 päivänä lokakuuta 2000

Esa Lahtela /sd
Matti Kangas /vas
Tero Rönni /sd
Arto Seppälä /sd
Seppo Lahtela /kesk
Pia Viitanen /sd
Tuula Haatainen /sd

Marjaana Koskinen /sd
Valto Koski /sd
Pertti Turtiainen /vas
Pirkko Peltomo /sd
Mikko Immonen /vas
Anne Huotari /vas